

Arrest

nr. 200 476 van 28 februari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) (RvV rolnummer X).

Gezien het eerdere verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 13 juli 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) (RvV rolnummer X).

Gezien het arrest nr. 189 847 van 18 juli 2017 waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juli 2017 heeft geschorst en de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft verworpen betreffende de beslissing houdende het inreisverbod (bijlage 13sexies) en de beslissing tot vasthouding.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat I. SIMONE en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaarde de Macedonische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 20 september 1984.

Op 6 juli 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer, die verklaart te heten d; naam: A.

voornaam: E.

geboortedatum: [...]1984 geboorteplaats: /

nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.) In voorkomend geval, ALIAS: /

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen*2*, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

x 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op 06.07.2047 door de politie van Lokeren op heterdaad betrapt voor zwartwerk (PV nummer zal opgemaakt worden door de sociale inspectie). Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Het feit dat betrokkene een kind en vrouw heeft in België opent niet automatisch een verblijfsrecht voor de betrokkene en kan bijgevolg niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

En aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Blijkt dan ook dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. En in deze niet kan worden ingeroepen als bescherming tegen verwijdering. Artikel 8 is niet absoluut.

Noteren we ook dat de betrokkene is aangehouden in het kader het uitoefenen van een beroep op frauduleuze wijze, een proces verbaal werd opgemaakt door de diensten die toezicht houden op sociale wetten.

Bovendien toont betrokkene niet aan dat het kind van mevrouw A. M. afhangen van de mantelzorg van betrokkene. Betrokken heeft in die zin niet bewezen dat zijn tijdelijke verwijdering een onherstelbaar nadeel zou opleveren voor het kind. Of dit in disproportionaliteit zou zijn met de feiten van openbare orde die de betrokkene heeft gepleegd, we herhalen in die zin dat artikel 8 EVRM niet absoluut is.

Hoe dan ook:

Een gezinsleven dat wordt gesticht op een moment dat de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard is dat het voortbestaan van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij de aanvang precair is, geeft volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM, tenzij in zeer uitzonderlijke omstandigheden (EHRM 28 juni 2011 nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen, par. 70; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49. Zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par.

68. EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry, Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (onontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (onontvankelijkheidsbeslissing)'.
Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. In die zin bestaat er een risico op onderduiken. Betrokkenes echtgenote en kind hebben evenmin een recht op wettig verblijf in België. Zij hebben zich net als betrokkene nooit aangemeld om hun aanwezigheid op het grondgebied te melden. Zij kunnen zich ten allen tijde aanbieden om samen met betrokkene naar hun land van oorsprong of elders waar zij verblijfsrecht hebben, te vertrekken.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:
Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene is op 06.07.2047 door de politie van Lokeren op heterdaad betrapt voor zwartwerk (PV nummer zal opgemaakt worden door de sociale inspectie). Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. In die zin bestaat er een risico op onderduiken waardoor een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Het feit dat betrokkene een kind en vrouw heeft in België opent niet automatisch een verblijfsrecht voor de betrokkene en kan bijgevolg niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

En aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Blijkt dan ook dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. En in deze niet kan worden ingeroepen als bescherming tegen verwijdering. Artikel 8 is niet absoluut.

Noteren we ook dat de betrokkene is aangehouden in het kader het uitoefenen van een beroep op frauduleuze wijze, een proces verbaal werd opgemaakt door de diensten die toezicht houden op sociale wetten.

Bovendien toont betrokkene niet aan dat het kind van mevrouw A. M. afhangen van de mantelzorg van betrokkene. Betrokken heeft in die zin niet bewezen dat zijn tijdelijke verwijdering een onherstelbaar nadeel zou opleveren voor het kind. Of dit in disproportionaliteit zou zijn met de feiten van openbare orde die de betrokkene heeft gepleegd, we herhalen in die zin dat artikel 8 EVRM niet absoluut is.

Hoe dan ook:
Een gezinsleven dat wordt gesticht op een moment dat de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard is dat het voortbestaan van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij de aanvang precair is, geeft volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM, tenzij in zeer uitzonderlijke omstandigheden (EHRM 28 juni 2011 nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen, par. 70; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49. Zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68. EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry, Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (onontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (onontvankelijkheidsbeslissing)'.
Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. In die zin bestaat er een risico op onderduiken waardoor een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Het feit dat betrokkene een kind en vrouw heeft in België opent niet automatisch een verblijfsrecht voor de betrokkene en kan bijgevolg niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

En aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Blijkt dan ook dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. En in deze niet kan worden ingeroepen als bescherming tegen verwijdering. Artikel 8 is niet absoluut.

Noteren we ook dat de betrokkene is aangehouden in het kader het uitoefenen van een beroep op frauduleuze wijze, een proces verbaal werd opgemaakt door de diensten die toezicht houden op sociale wetten.

Bovendien toont betrokkene niet aan dat het kind van mevrouw A. M. afhangen van de mantelzorg van betrokkene. Betrokken heeft in die zin niet bewezen dat zijn tijdelijke verwijdering een onherstelbaar nadeel zou opleveren voor het kind. Of dit in disproportionaliteit zou zijn met de feiten van openbare orde die de betrokkene heeft gepleegd, we herhalen in die zin dat artikel 8 EVRM niet absoluut is.

Hoe dan ook:

Een gezinsleven dat wordt gesticht op een moment dat de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard is dat het voortbestaan van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij de aanvang precair is, geeft volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM, tenzij in zeer uitzonderlijke omstandigheden (EHRM 28 juni 2011 nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen, par. 70; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49. Zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68. EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry, Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (onontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (onontvankelijkheidsbeslissing)'.
Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. In die zin bestaat er een risico op onderduiken waardoor een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkenes echtgenote en kind hebben evenmin een recht op wettig verblijf in België. Zij hebben zich net als betrokkene nooit aangemeld om hun aanwezigheid op het grondgebied te melden. Zij kunnen zich ten allen tijde aanbieden om samen met betrokkene naar hun land van oorsprong of elders waar zij verblijfsrecht hebben, te vertrekken.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene is op 06.07.2047 door de politie van Lokeren op heterdaad betrapt voor zwartwerk (PV nummer zal opgemaakt worden door de sociale inspectie). Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. In die zin bestaat er een risico op onderduiken waardoor een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Italië. Mocht de overname door Italië niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Op dezelfde dag neemt de gemachtigde ook een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing vormt de tweede bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten: Naam : A.

voornaam : E.

geboortedatum : [...]1984 geboorteplaats : /

nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

INREISVERBOD

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 06/07/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

m 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of; 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene is op 06.07.2047 door de politie van Lokeren op heterdaad betrapt voor zwartwerk (PV nummer zal opgemaakt worden door de sociale inspectie). Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. In die zin bestaat er een risico op onderduiken waardoor een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op 06.07.2047 door de politie van Lokeren op heterdaad betrapt voor zwartwerk (PV nummer zal opgemaakt worden door de sociale inspectie). Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. In die zin bestaat er een risico op onderduiken waardoor een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Het feit dat betrokkene een kind en vrouw heeft in België opent niet automatisch een verblijfsrecht voor de betrokkene en kan bijgevolg niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8 §1 van het EVRM.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.9' Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

En aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Blijkt dan ook dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

En in deze niet kan worden ingeroepen als bescherming tegen verwijdering. Artikel 8 is niet absoluut. Noteren we ook dat de betrokkene is aangehouden in het kader het uitoefenen van een beroep op frauduleuze wijze, een proces verbaal werd opgemaakt door de diensten die toezicht houden op sociale wetten.

Bovendien toont betrokkene niet aan dat het kind van mevrouw A. M. afhangt van de mantelzorg van betrokkene. Betrokken heeft in die zin niet bewezen dat zijn tijdelijke verwijdering een onherstelbaar nadeel zou opleveren

voor het kind. Of dit in disproportionaliteit zou zijn met de feiten van openbare orde die de betrokkene heeft gepleegd, we

herhalen in die zin dat artikel 8 EVRM niet absoluut is.

Hoe dan ook:

Een gezinsleven dat wordt gesticht op een moment dat de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard is dat het voortbestaan van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij de aanvang precair is, geeft volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM, tenzij in zeer uitzonderlijke omstandigheden (EHRM 28 juni 2011 nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen, par. 70; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49. Zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68. EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry, Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (onontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (onontvankelijkheidsbeslissing)).

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Op 13 juli 2017 diende verzoeker een beroep in bij uiterst dringende noodzakelijkheid tot schorsing van bovenstaande bestreden beslissingen.

Op 18 juli 2017 bij arrest nr. 189 847 beval de Raad de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juli 2017. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het inreisverbod werd verworpen wegens gebrek aan hoogdringendheid.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Inzake de in de eerste bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden gesteld dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid

uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. Verweerder werpt met verwijzing naar artikel 39/57, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat de bestreden beslissing op 6 juli 2017 ter kennis werd gebracht en dat verzoeker door de bijlage 13septies van zijn vrijheid werd beroofd. Verweerder voert aan dat de beroepstermijn van 15 dagen reeds verstreken was op het moment van het indienen van het beroep ingediend tegen de bijlage 13septies, zodat het op 4 augustus 2017 ingediende beroep laattijdig is.

De Raad merkt op dat artikel 39/57, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht :

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;”

In voorliggende zaak kon verweerder verzoeker pas ingevolge de beslissing van 6 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet onderbrengen. Verweerder kan dan niet kan worden gevolgd in zijn standpunt dat, op basis van de bepalingen van artikel 39/57, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, een beroepstermijn van vijftien dagen van toepassing zou zijn omdat verzoeker zich door de eerste bestreden beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet zal bevinden. De Raad merkt ook op dat de administratief expert van het gesloten centrum de eerste bestreden beslissing slechts op 7 juli 2017 heeft getekend, terwijl verzoeker de eerste bestreden beslissing reeds betekend kreeg op 6 juli 2017. Hieruit blijkt dat verzoeker slechts administratief werd vastgehouden nadat de eerste bestreden beslissing hem werd betekend.

De in artikel 39/57, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalde uitzondering slaat enkel op vreemdelingen die op het ogenblik van de kennisgeving reeds worden vastgehouden op basis van een andere beslissing (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 230.528).

Bijgevolg mag de uitzondering van de verkorte beroepstermijn niet worden uitgebreid tot de vreemdeling die bij de kennisgeving van een beslissing nog niet is vastgehouden maar pas van zijn vrijheid wordt beroofd bij de kennisgeving van die beslissing zelf. Door op zitting te stellen dat hij zich naar de wijsheid gedraagt, toont verweerder niet aan dat de verkorte beroepstermijn moet worden toegepast.

In voorliggende zaak is bijgevolg een beroepstermijn van dertig dagen van toepassing en, aangezien de eerste bestreden beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht op 6 juli 2017 en het beroep werd ingediend bij aangetekend schrijven van 4 augustus 2017, werd deze beroepstermijn gerespecteerd.

De opgeworpen exceptie is ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij meent bovendien dat de gemachtigde een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

Verzoeker verschaft de volgende toelichting :

“Tout d'abord, l'administration estime qu'eu égard au caractère frauduleux des faits, l'intéressé par son comportement est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public.

Or, les faits ne présentent au contraire aucun caractère trompeur. La situation du requérant a été causée par une erreur administrative qui ne lui absolument pas imputable de sorte qu'il ne devrait pas à en subir les conséquences.

Une correction de la déclaration émise en premier lieu a été envoyée le jour même à 12h, ce qui démontre bien que le requérant et son employeur ne cherchaient en aucun cas à créer une situation frauduleuse.

A cause de cette malencontreuse erreur administrative, imputable exclusivement à l'employeur, les inspecteurs de Lokeren ont conclu à l'existence d'une situation de travail au noir alors qu'il n'en était rien.

Ensuite, concernant l'atteinte à l'ordre public, il ne peut raisonnablement être reproché au requérant, travailleur, d'avoir porté atteinte à l'ordre public pour une faute involontaire imputable exclusivement à l'employeur.

Enfin, le requérant n'était pas absolument sans titre de séjour : il s'agit d'un ressortissant d'un pays tiers, autorisé au séjour permanent en Belgique, et dispensé de permis de travail puisque travailleur détaché.

Le fait que le requérant n'ait pas effectué les démarches utiles en vue d'obtenir son inscription auprès de la commune ne peut raisonnablement avoir comme conséquence une décision d'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement, puisqu'il s'agit en l'espèce pour le requérant d'une simple modalité administrative à effectuer, le droit étant acquis.

Tous ces éléments n'ont pas été pris en considération par l'Office des Etrangers qui a purement et simplement sanctionné le travailleur pour une erreur commise par son employeur. ”

In zijn tweede middel voert verzoeker een schending van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet aan.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"L'Office des Etrangers invoque l'article 74/14 §3, 1° et 3° de la loi du 15.12.1980 et estime qu'il existe un risque que le requérant se soustrait aux autorités et constitue dès lors un danger pour l'ordre public.

Or, le requérant a une adresse de résidence connue en Belgique (voir contrat de bail : pièce 10). Il n'y a donc aucun risque de soustraction puisque le requérant est localisable.

La décision est inadéquatement motivée sur ce point. »

In een derde middel voert verzoeker artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM)

Zijn derde middel luidt als volgt:

“ L'article 8 de la CEDH est libellé comme suit :

« 1. Toute personne a droit à au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

Il va de soi que dans le cas d'espèce qui nous occupe, priver le requérant du séjour légal en Belgique contreviendrait de manière injustifiée à l'article 8 de la CEDH.

Il faut certes rappeler que toute atteinte à la vie familiale d'une personne n'est pas forcément constitutive d'une violation de l'article 8. En effet, l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH énumère une série de conditions dans lesquelles une atteinte à la vie privée ou familiale ne constitue pas une violation de l'article 8. Ces conditions ont été précisées par une jurisprudence constante de la Cour de Strasbourg. Si ne fût-ce qu'une d'entre elles n'est pas satisfaite l'article 8 de la CEDH est violé.

Ces conditions sont les suivantes :

- l'ingérence dans le droit au respect de la vie privée et familiale doit être conforme à la loi ;*
- l'ingérence doit poursuivre un but légitime énuméré à l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH ;*
- il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre les moyens employés et le but poursuivi pour que l'ingérence soit considérée comme nécessaire dans une société démocratique.*

L'ingérence de l'Etat belge dans la vie familiale de Monsieur A. est sans aucun doute conforme aux dispositions légales en vigueur en Belgique. La première condition est remplie.

On pourrait également considérer que l'ingérence poursuit un but légitime énuméré dans l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH : contrôler l'immigration permet de réguler le marché du travail, et donc de préserver le bien-être économique de la Belgique. La deuxième condition est donc également remplie.

Mais, quant à savoir si une telle ingérence est nécessaire dans une société démocratique, c'est-à-dire s'il existe un rapport de proportionnalité entre le but poursuivi et les moyens employés pour y arriver, la réponse ne peut être que négative (cfr. CEDH, Berrehab c. Pays-Bas, du 21/06/1988). La troisième condition n'est donc pas satisfaite.

L'ingérence dans la vie privée du requérant est d'autant moins justifiée que la famille, soit épouse et enfant résident en Belgique et dépendent entièrement du salaire de Monsieur A. (pièce 7), seul membre du ménage à travailler.

L'enfant du couple est en possession d'un titre de séjour longue durée UE et est scolarisé (pièces 11 et 12).

Le seul moyen de mettre fin à cette violation de l'article 8 de la CEDH est d'annuler la décision d'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement et interdiction d'entrée prise à l'égard du requérant le 06.07.2017 et à lui notifiée le même jour."

In zijn vierde middel voert verzoeker tegen het inreisverbod een schending aan van het proportionaliteitsbeginsel in het licht van zijn privé- en familieleven.

Hij geeft de volgende toelichting:

"L'exécution de l'annexe 13 septies constituerait une exigence disproportionnée dans la vie privée du requérant, d'autant que celui-ci s'est vu notifier une décision d'interdiction d'entrée pendant 3 ans, ce qui aura pour conséquence qu'il devrait préalablement obtenir la levée de l'interdiction avant de pouvoir, le cas échéant, être autorisé à revenir en Belgique; la séparation ne sera donc pas temporaire.

En outre, étant régulièrement détaché, il perd autant de chances de gagner sa vie.

Par ailleurs, en cas d'exécution de l'annexe 13 septies, la relation de Monsieur A. avec son épouse et leur fils risque d'être bouleversée suite au départ de ce dernier.

L'épouse et le fils de Monsieur A. se retrouveraient dans une situation financière extrêmement précaire."

De middelen worden omwille van hun onderlinge samenhang tezamen onderzocht.

Verzoeker stelt dat hij geen gevaar voor de openbare orde vormt, daar de administratieve fout die begaan werd buiten zijn wil om gebeurd is. Verzoeker wijst erop dat de correcte verklaring opgestuurd werd. Dit toont aan dat verzoeker en zijn werkgever geen frauduleuze situatie willen creëren. Ook beklemtoont hij dat de administratieve fout enkel toe te schrijven is aan zijn werkgever. Vervolgens stelt verzoeker dat hij tot permanent verblijf in België toegelaten is, en vrijgesteld is van een arbeidskaart als gedetacheerde werknemer. Verzoeker meent dat het gegeven dat hij niet de nodige stappen ondernomen heeft om zich in te schrijven op de gemeente geen aanleiding kan zijn om een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering te nemen. Verzoeker vervolgt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het geheel van de elementen. Ook stelt verzoeker dat hij een gekend adres heeft in België zodat er geen risico op onderduiken is.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

De aangevoerde schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 moet worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepalingen die in de bestreden beslissing worden toegepast, met name de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied is gesteund, luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

[...]

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;”

Uit lezing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten binnen een bepaalde periode moet of mag geven wanneer de vreemdeling niet de vereiste documenten heeft of wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing op drie onderscheiden motieven steunt, die elk op zich deze beslissing kunnen dragen.

Enerzijds wordt het bevel gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn een geldig paspoort. Anderzijds wordt toepassing gemaakt van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en wordt aangegeven dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, nu zij door de politie van Lokeren betrap werd op zwartwerk. Tot slot wordt in het bevel om het grondgebied te verlaten gesteld dat verzoeker een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

In casu betwist verzoeker niet dat hij niet in het bezit is van het vereiste paspoort. Hij wijst er wel op dat hij in het bezit is van een verblijfskaart van onbepaalde duur van de Italiaanse overheden. In het administratief dossier wordt inderdaad melding gemaakt van een *“Permis de séjour illimité pour l'Italie (séjour permanent)+Lp Ue”*.

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet, waarnaar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

In casu maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij louter op basis van zijn Italiaanse verblijfskaart tot het Rijk moet toegelaten worden krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de gemachtigde artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet onjuist heeft toegepast. Dit motief is voldoende om het bevel te schragen.

Verzoeker stelt dat de beslissing artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet schendt. Hij meent dat er absoluut geen risico op onderduiken is. Hij wijst erop dat hij een verblijfsadres in België heeft en begrijpt dan ook niet waarom de gemachtigde van mening is dat er sprake is van een risico op onderduiken. Verder meent verzoeker dat uit de feiten blijkt dat wat het vermeende zwartwerk betreft, het gaat om een administratieve fout die hem niet kan worden toegerekend. Hij wijst erop dat de correcte Limosa-verklaring werd verstuurd en dat hieruit blijkt dat zijn werkgever en hijzelf niet probeerden de autoriteiten te misleiden. Bovendien wijst hij erop dat het invullen van de Limosa-verklaring een verplichting van de werkgever is. Hij wijst er ook op dat hij gedetacheerd wordt vanuit Italië en hij bijgevolg wel mag werken in België en er geen sprake is van zwartwerk. Hij meent dat het niet vervullen van een administratieve verplichting door zijn werkgever niet als gevolg heeft dat hijzelf een gevaar voor de openbare orde

vormt. De gemachtigde zou met deze elementen te weinig rekening hebben gehouden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

Het niet verlenen van een termijn van vrijwillig vertrek is gebaseerd op artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° (...)

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of; (...);”

Wat het risico op onderduiken betreft, stelt verzoeker dat hij een vaste verblijfplaats heeft die door de gemachtigde was gekend. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker sinds 1 juni 2017 een appartement huurt te Schaarbeek. Ook wijst hij in zijn derde middel op het gegeven dat zijn kind hier school loopt.

In dit verband dient verwezen te worden naar artikel 1, 11° van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“11° risico op onderduiken : het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen;”

In de voorbereidende werken aangaande de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet kan gelezen worden: *“Gevolg gevend aan het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State werd de definitie van het risico op onderduiken aangepast. Het risico op onderduiken is het feit dat een onderdaan van een derde land die voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen. Aangezien niet alle gevallen die kunnen voorkomen kunnen worden opgenoemd, volgt hierna bij wijze van voorbeeld enkele gevallen.”* Er worden enkele gevallen opgesomd waarna nog gesteld wordt, *“De aandacht dient te worden gevestigd op het feit dat het risico op onderduiken werd gedefinieerd op basis van principe nr. 6 “Voorwaarden waaronder opsluiting kan worden bevolen” uit de “Twintig richtsnoeren inzake gedwongen terugkeer” aangenomen door het Comité van ministers van de Raad van Europa op 4 mei 2005.” (DOC 53 1825/001, p.16-17, Kamer, 2011-2012))”.*

Deze werkwijze kan echter niet maskeren dat er nog geen objectieve wettelijke criteria bepaald werden voor het risico op onderduiken. Hier had de Raad van State in zijn advies nochtans duidelijk op gewezen: *“In onderdeel 11° wordt het risico op onderduiken gedefinieerd als “het feit dat er objectieve en ernstige aanwijzingen bestaan dat een onderdaan van een derde land die voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten”. Volgens artikel 3, punt 7, van richtlijn 2008/115/EG is het risico op onderduiken “het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht”. Doordat de erkenning van het risico op onderduiken ertoe kan leiden dat de vreemdeling vastgehouden wordt of hem een verblijfplaats aangewezen wordt, staat het aan de wetgever om de objectieve criteria vast te leggen aan de hand waarvan kan worden bepaald of er redenen bestaan om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land zich zal onttrekken aan het toezicht. Het ontworpen artikel 3, onderdeel 11°, zet artikel 3, punt 7), van richtlijn 2008/115/EG evenwel niet correct om, aangezien daarin geen dergelijke criteria vastgelegd worden, maar alleen aangegeven wordt dat er “objectieve en ernstige aanwijzingen” moeten bestaan. In dit verband kan niet worden volstaan met de opsomming van zulke aanwijzingen in de commentaar bij artikel 3 van het voorontwerp. Het ontworpen artikel 3, onderdeel 11°, behoort dienovereenkomstig te worden herzien.” (DOC 53 1825/001, p.52, Kamer, 2011-2012)).*

Hoe dan ook dient het risico op onderduiken geval per geval beoordeeld te worden aan de hand van een zorgvuldig onderzoek naar de ernstige en objectieve elementen die in hoofde van verzoeker zouden wijzen op een risico dat hij zou onderduiken. Automatische aannames dienen vermeden te worden. In de eerste bestreden beslissing wordt het risico op onderduiken gemotiveerd aan de hand van het gegeven dat de verzoeker zijn aanwezigheid niet aan de Belgische autoriteiten gemeld heeft, dat hij geen gekend of vast verblijfsadres heeft en omdat hij geen poging ondernomen heeft om zijn verblijf te regulariseren.

In casu wijst de verzoeker op het gegeven dat hij een woning huurt waarvan de gemachtigde het adres kent. Voor het nemen van de eerste bestreden beslissing was de gemachtigde hiervan op de hoogte. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de gemachtigde hiernaar een verder onderzoek gevoerd heeft. In de nota met opmerkingen wordt niet betwist dat verzoeker daar verblijft samen met zijn gezin. Bijgevolg kon de gemachtigde niet zondermeer stellen dat verzoeker geen gekend of vast

verblijfsadres heeft. De werkgever van verzoeker is eveneens bekend aan de gemachtigde. In het verzoekschrift wijst verzoeker op het gegeven dat zijn kind schoolloopt in België. Indien de gemachtigde naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing een grondig onderzoek naar de situatie van verzoeker had gevoerd, dan was de gemachtigde op de hoogte geweest van voormelde gegevens en had hij die kunnen betrekken bij zijn besluitvorming. Er blijkt niet dat de gemachtigde zorgvuldig te werk is gegaan en met alle elementen die relevant konden zijn voor de beoordeling of er al dan niet een risico op onderduiken aanwezig is, heeft rekening gehouden.

Voorts wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt, daar hij op heterdaad op zwartwerk betrapt werd. Hiervoor verwijst verweerder naar een PV dat door de sociale inspectie zal opgemaakt worden.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd verzoeker opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Daarenboven is artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet waarvan de gemachtigde toepassing maakt om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder een termijn voor vrijwillig vertrek de omzetting van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 7 van die richtlijn is als volgt geformuleerd:

„1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek.

De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.

2. Zo nodig verlengen de lidstaten de termijn voor het vrijwillig vertrek met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbanden en sociale banden.

3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”

In casu is de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip “openbare orde” in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C-554/13. In dit arrest beklemtoint het Hof dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (punt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37). Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46). In punt 49 van dit arrest stelt het Hof dat: *“Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het louter feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41).”* Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4 van Terugkeerrichtlijn per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij

steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn. *In casu* stelt de gemachtigde dat verzoeker betraptd werd op zwartwerken. Hiervoor verwijst hij naar een PV dat door de sociale inspectie zal worden opgesteld. In de bestreden beslissing zet de gemachtigde de feiten omtrent het zwartwerken zelfs niet uiteen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde het PV van de sociale inspectie niet heeft afgewacht, maar zijn beslissing genomen heeft op basis van het administratief verslag van 6 juli 2017. In voormeld administratief verslag wordt gesteld dat *“naar aanleiding van een controle in samenwerking uitgaande van TSW wordt op de werf gelegen te Lokeren, [...] A.E.[...] aangetroffen. Betrokkene voerde sinds deze ochtten 08:00 werken uit op de werf. A.E.[...] is gekleed in werkkledij. Betrokkene is in het bezit van een Italiaanse verblijfstitel. Hij is tewerkgesteld voor een Italiaans bedrijf: [...]; Hij werkt in onderaanneming voor het bedrijf [...]. De zaakvoerder –betreft volgens hem R.B. [...]. R.B. [...] staat ingeschreven te Vilvoorde [...]. R.B. [...] staat ANG gekend voor witwassen en zware diefstal. In onze bestanden zien wij dat betrokken zaakvoerder is van [...]. A.E. [...] is niet gekend in onze politionele bestanden.”* Ook wordt aangegeven dat verzoeker op heterdaad betraptd werd en dat hij in het bezit was van een Italiaans verblijfsdocument en een Italiaans rijbewijs. Vervolgens wordt verzoeker gehoord. Zijn verklaringen worden als volgt weergegeven: *“Zijn verklaringen interpreteren we als volgt Betrokkene werkt voor een italiaans bedrijf, zijnde I. SRL [...], MILANO en wordt uitgezonden om te werken in onderaanneming in België voor de firma S. I. D.E [...]. Zijn loon wordt uitbetaald door I. SRL [...]. Sinds april 2017 werkt A. E. [...] in België in onderaanneming voor H. [...]. Hij is normaalgezien tewerkgesteld in Luik. R. B. [...] is een vriend van de zaakvoerder van H. [...]. In dit kader werd betrokkene vandaag ingezet te Lokeren voor S. [...]. Betrokkene werd pas limosa gemeld na het tijdstip van de controle. A.E. [...] was in de overtuiging dat hij correct limosa gemeld was. A. E. is woonachtig te SCHAARBEEK, [...] Hij woont daar met zijn vrouw A. M. [...] en zoon van 5 jaar.”*

Hieruit blijkt dat de gemachtigde, verzoeker als een gevaar voor de openbare orde beschouwt, omdat verzoeker pas na het tijdstip van de controle Limosa aangemeld werd. Uit het administratief verslag is het niet duidelijk of verzoeker slechts voor een werf in Lokeren niet Limosa aangemeld was of dat hij tot na het tijdstip van controle helemaal niet Limosa aangemeld was. Er blijkt wel uit het administratief dossier dat verzoeker zijn ‘formulier A1’ heeft in orde gebracht. Uit het administratief verslag blijkt dat de interceptie van verzoeker gebeurd is op 6 juli 2017 om 13 uur 07.

Verzoeker voegt twee afschriften van Limosa-verklaringen. De eerste Limosa-verklaring dateert van 6 juli 2017 om 00 uur 09 en de tweede Limosa-verklaring dateert van 6 juli 2017 om 12 uur 50. Wanneer beide Limosa-verklaringen vergeleken worden blijkt dat de plaats van tewerkstelling in België te Lokeren gemeld werd, maar dat er twee verschillende Italiaanse bedrijven vermeld worden. De Limosa-verklaring van 6 juli 2017 om 12 uur 50 vermeldt de naam van het Italiaans bedrijf dat op de loonfiches van verzoeker vermeld wordt. In dit verband dient er op gewezen te worden dat de melding van een gedetacheerde werknemer naar België in de Limosa-database door de werkgever dient te gebeuren. Uit het louter gegeven dat de werkgever van verzoeker een fout begaan heeft in de Limosa-verklaring aangaande de tewerkstelling van verzoeker, kan niet geconcludeerd worden dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Het gegeven dat de Belgische mandataris, met name de heer R. B. gekend is, toont op zich niet aan dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

De eerste bestreden beslissing en het administratief dossier bevatten geen informatie waaruit redelijkerwijze blijkt dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Nochtans komt het aan de gemachtigde toe, die toepassing wenst te maken van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet om duidelijk aan te geven, na een individueel onderzoek, waarom de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Een appreciatiebevoegdheid moet steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden. Bijgevolg behoorde het verweerder om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop hij zich baseert om in de bestreden beslissing te besluiten dat de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

Gezien voorgaande vaststellingen maakt verzoeker een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 aannemelijk. De motieven van de bestreden beslissing zijn immers niet afdoende draagkrachtig.

Het middel is in de besproken mate gegrond.

Het betoog van verzoeker in het eerste en het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Een bevel om het grondgebied te verlaten moet immers conform artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet steeds een indicatie bevatten over de uitvoeringstermijn, namelijk van 0 tot 30 dagen en het komt de Raad niet toe dit te bepalen in de plaats van verweerder, wanneer de uitvoeringstermijn van 0 dagen wordt vernietigd. Voor de rechtszekerheid wordt het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook in zijn geheel vernietigd.

Het inreisverbod is gesteund op artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaat met een inreisverbod omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Hierboven werd reeds vastgesteld dat de gemachtigde het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek, niet afdoende heeft gemotiveerd waardoor dit bevel werd vernietigd. De Raad merkt op dat er geen inreisverbod mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering (*cf.* RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898). Nu hierboven werd vastgesteld dat de beslissing tot verwijdering van 6 juli 2017 moet worden vernietigd, kan het inreisverbod niet langer staande blijven zodat het evenzeer moet worden vernietigd. Het is aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden inreisverbod uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging. De beoordeling om een beslissing uit het rechtsverkeer te halen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad (*cf.* RvS 2 juli 2014, nr. 10.626 (c)).

Het voorliggend inreisverbod waarmee het bestreden bevel gepaard gaat moet bijgevolg, als *accessorium* van het bevel om het grondgebied te verlaten en in het belang van de rechtszekerheid mee met het bevel vernietigd worden.

Bovendien kan de Raad verzoeker volgen waar hij stelt dat de gemachtigde onterecht benadrukt in de tweede bestreden beslissing dat het slechts gaat om een tijdelijke verwijdering om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving. De gemachtigde weegt de belangen van de staat af tegen deze van verzoeker, zijn partner en zijn minderjarig kind, en stelt dat de tweede bestreden beslissing niet disproportioneel is gezien het inreisverbod van 3 jaar slechts een tijdelijke scheiding voor verzoeker van zijn minderjarig kind en partner betekent. De gemachtigde legt hierbij uit dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt omwille van dezelfde redenen als hierboven reeds besproken en welke geleid hebben tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. Gelet op het gestelde over de motivering over het gevaar dat verzoeker zou vormen voor de openbare orde bij de bespreking van de middelen tegen het bestreden bevel, meent de Raad dat de motivering van de gemachtigde, met name dat er slechts van een tijdelijke scheiding kan gesproken worden nu verzoeker omwille van het bestreden inreisverbod minstens 3 jaar van zijn partner en zeer jong minderjarig kind zal gescheiden worden, disproportioneel is. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat in voorliggende zaak niet blijkt dat de het gezin slechts werd gesticht op een moment dat verzoeker zich bewust had moeten zijn van zijn preciaire verblijfssituatie. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt eveneens aangetoond.

Het betoog van verzoeker is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststellingen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissingen. Het overige middel hoeft dan ook niet meer onderzocht te worden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolrs. RvV X en RvV X worden gevoegd gezien beide beroepen zelfde verzoeker en bestreden beslissingen betreffen.

Artikel 2

De beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod worden vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES